

Не като тях ли — ведрина
разливат в родната страна
Поете, *твоите малки песни?* стр. 56

И въпросите за изкуството и неговите цели и средства занимават нашия поет, та в „Мургаш“ той им посвещава три дактилични шестистишия. Това е, значи, дидактична лирика в най-добрия смисъл на думата:

„Няма ни старо, ни ново изкуство —
вечен единен е порив то. Има
само оттенък на личното чувство
за цветовете в природата зрима,
за звуковете, за техната нежна
неуловима преливност безбрежна.
Както през пролет зърното в земята
в себе развива живота заложен,
тжй и духът, озарен от мечтата,
дири път за проявление възможен,
щедро му средства природата дава
Своите жнива да възплотява.
Напевността на крайбрежна тръстика
и ясността на безбрежни простори —
ето на искрено чувство езика.
Нека се учим от Бог(а, че) той ни говори
просто и ясно със птичите песни,
с горски потоци, с боите небесни (стр. 33)

Не липсват и в това, както и в други стихотворения, прозаични думи или места, но те се губят в силната вълна на Ракитиновата поетична реч

Нека на край поздравиме членовете на Българското Туристическо Дружество, Плевенски клон „Кайлжшка долина“, за изданието на „Мургаш“ и нека пожелаем най-широко разпространение на „Родното село“ и на „Мургаш“ между любителите на българската природа и нашата родна реч. А такива любители трябва да бъдат всички достойни чедра на Майка България, млади и стари, богати и бедни, мъже и жени.

София, 1 май 1923;

